

קולא זי

סקופים פזורים לרוב בהעולם הזה. השבוע נוכחתי, שגם במדור מכתבים יש סקופים. גילה זאת לה פיגארו הפאריסאי. בכתבה על המצב בגבול ישראל-לבנון, הזכיר את פשיטת צה"ל על נמל התעופה של ביירות, בתחילת שנה זו. תוך כדי כך הזר על הסיפור — שסופר לראשונה בהעולם הזה — על אותו קצין ישראלי, שלפני נסיגת היחידה הפושטת נכנס לאולם הנוסעים, ביקש קפה מהמיוזנאי — ורק לאחר מכן הצטרף לאנשיו. לה פיגארו, שהזכיר את שמו של רפאל ("רפול") איתן כמפקד אותה פעולה, גם סיפר שהיה זה רפול ששתה את הקפה. העיתון גם הוסיף את סיפורו של העי-תונאי הגרמני ולטר פוטרמן, שהציג את הלירה הישראלית בה שילם רפול עבור הקפה. כאן נכנס לתמונה מדור המכתבים של העולם הזה. שכן הידיעה הראשונה על לירה זו — בצירוף תצלום שלה — הופיעה במדור המכתבים שלנו (העולם הזה 1637). כתב לנו פוטרמן:

„אני מודה לכם שהזכרתם את שמי בהתייחסכם לסיפור על הי קצין הישראלי הבכיר, ששתה כוס קפה במל-התעופה של ביירות, בעת הפשיטה של צה"ל שם. על-מנת שהסיפור יהיה שלם, ושלא ייוצר הרושם כי נוסף לנוק שנגרם למטוסים וז' לבנוניים נגולה מהלכוניגם גם מנת-קפה אחת, יהיה נכון לציין שהקצין הישראלי שילם עבור הקפה שקיבל במיוזנן.

„המיוזנאי במל-התעופה של ביירות, עבד אל-מג'יד חמדאן, הציג בפני לירה ישראלית אחת, שלדבריו ניתנה לו על-ידי קצין הקומנדו הישראלי, אחרי שנהי מהקפה שהגיש לו.“

מכיון שידועה זו, לא פורסמה, למיטב ידיעתי, בשום מקום מלבד מדור המכתבים שלנו, אני מניח שהיא נלקחה משם ישר לכתבה של לה פיגארו.

„הלירה של רפול“

מכתב שחבל לגנוז אותו

ומדור המכתבים שלנו, למדורים כאלה בעיתונים אחרים. מדורים אלה פתוחים בפני קוראים — ובמיוחד אלה הרוצים להגיב על פירסום הנוגע להם. אני יודע שמערכת העולם הזה רואה בפירסום המכתבים ביטוי ליחסיהגומלין בינה לבין קוראי העיתון, ואני מניח שכן גם מתייחסת כל מערכת-עיתון למכתבים המגיעים אליה.

מובן שלא כל מכתב יכול להתפרסם, ואם הוא מתפרסם — לא תמיד ניתן לפרסם מכתב, עליו לשקול את החלטתו ארוכות, מחליט שלא לפרסם מכתב, עליו לשקול את החלטתו ארוכות, והיטב הוא חייב לשאול את עצמו: היכן נותר לכותב-המכתב להגיב?

אנו מכירים את הרגשתו של הקורא, אשר מכתבו לא פורסם. כי אנו לא רק מקבלים מכתבים למערכת שלנו, אלא גם כותבים מכתבי-תגובה למערכות של עיתונים אחרים. אם מכתב שלנו אינו מתפרסם, אנו מניחים שלעורך המדור באותו עיתון היו שיקולים סבירים משלו — ומשלימים עם ההחלטה.

אבל יש מכתב אחד כזה, שבכל זאת חבל לי שלא יפורסם. שלח אותו אורי אבנרי למערכת הארץ, וברשותך אפרסם אותו כאן. הוא מתייחס אוימנם למה שהתרחש בכנסת, אבל הוא נוגע בנושא שהעולם הזה היה הראשון שחקר אותו וגילה אותו ברבים.

המגבית וקרנוח המכלגות

הנה מכתבו של אבנרי:

קשה לי שלא להגיב על מכתבו של ח"כ שמואל תמיר בהארץ מיום 25.7.69.

במכתב זה מספר ח"כ תמיר שגילה את אמריקה, פשוטו כמשמ: שבים האחרון של הכנסת גילה שכספי המגבית היהודית המאוחדת והסוכנות מתחלקים בין מפלגות בישראל.

יורשה לי להזכיר לח"כ תמיר כי ביום 22.2.1967 העליתי במליאת הכנסת הצעה לסדר היום על הנושא: „היחסים בין ישראל והתפוצות על רקע ההקצבות מטעם הסוכנות היהודית למפלגות בישראל“ (דברי הכנסת עמוד 1459).

בפתח נאומי זה גיליתי כי באותה שנה הקציבה הסוכנות לתנועת החירות 973,092 ל"י, ולשני פלגי הליברלים 3,033,798 ל"י. בסיום הנאום תבעתי שהכנסת תחליט על הפסקה מיידית של כל התמיכות האלה, ועל חיוב כל המפלגות להצהיר בפני המדינה על כל תרומה המגיעה אליהן מחו"ל.

למרות שבאותם הימים כבר הודח מתנועת החירות, לא הצביע ח"כ תמיר בעד הצעה זו. הכנסת כולה, הממרכז החופשי ועד מק"י, החליטה להורידה מסדר היום.

יתר על כן היה זה אחד המיקרים הנדירים בתולדות הכנסת שאף חבר כנסת אחד (כולל ח"כ תמיר) לא הציע אף להעביר את ההצעה לוועדה. כרגיל, קופצים הח"כים על הזדמנות כזו, המאפשרת להם לנאום נאום.

גם בכל תקופת כהונתו מטעם תנועת החירות, לא הזכיר ח"כ תמיר מעולם את חלוקת כספים אלה.

ח"כ תמיר גם שוכח להזכיר כי בין המפעלים ה„קונסטרוקטיביים“ של המפלגות, המקבלים עדיין את חלקם מקשרת השלל, נמצא „הנוער העובד הלאומי“, השייך להסתדרות „עובי דים הלאומית אשר מנהיגה, ח"כ אליעזר שוסטק, נמנה עם סיעתו.

עתה, כשאנו שקועים בקלחת הבחירות, כדאי בהחלט לחשוב גם על אספקט זה של הכעיה: כספי המפלגות.

אשכנזי

SABA SERVICE
ת.א. ככר מלכי ישראל 17
טל. 239715, 246513

כ"סאבא יש אבא

לחיוזיה "SABA" שלך הוא מקלט יקר מכדי להפקידו בידיים בלתי מוסמכות. את הביטוח עשה אך ורק אצל הנציגים הבלעדיים של "SABA" בישראל.

הבטוח תמיד משתלם — "SABA" שרותים בישראל.

SABA

במה עולים לירושלים?

ביאגדי עולים לירושלים!

